

ANDY WEIR

Άνθρωπος στον Άρη

Μετάφραση: Κώστας Χαρβάτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Τίτλος πρωτοτύπου: The Martian

Συγγραφέας: ANDY WEIR

Μετάφραση: Κώστας Χαρβάτης

Επιμέλεια-διόρθωση: Λύο Καλοβυρνάς

Χάρτης: Fred Haynes

© 2011, 2014 by Andy Weir

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

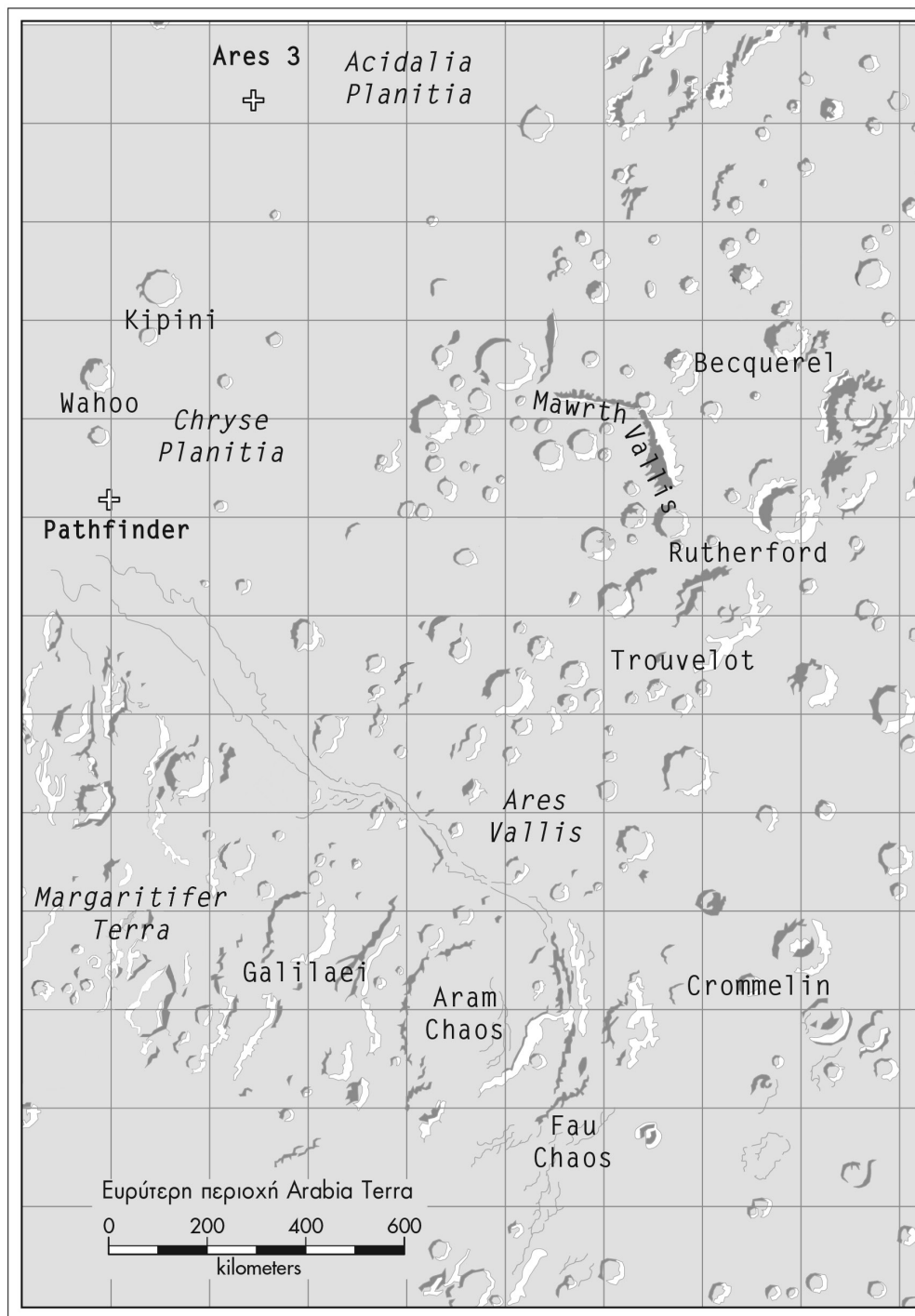
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

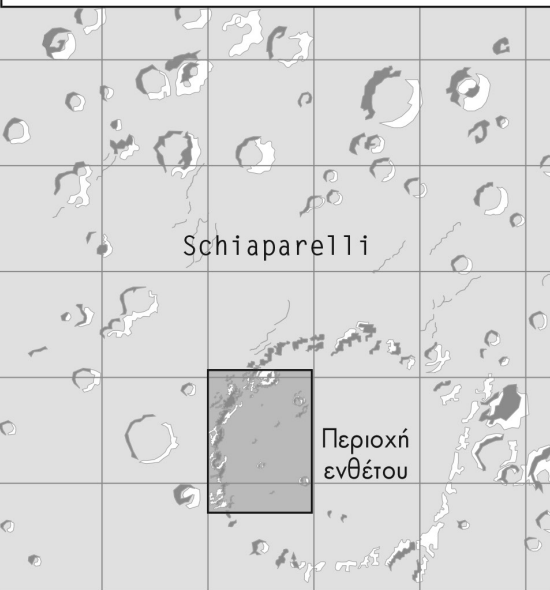
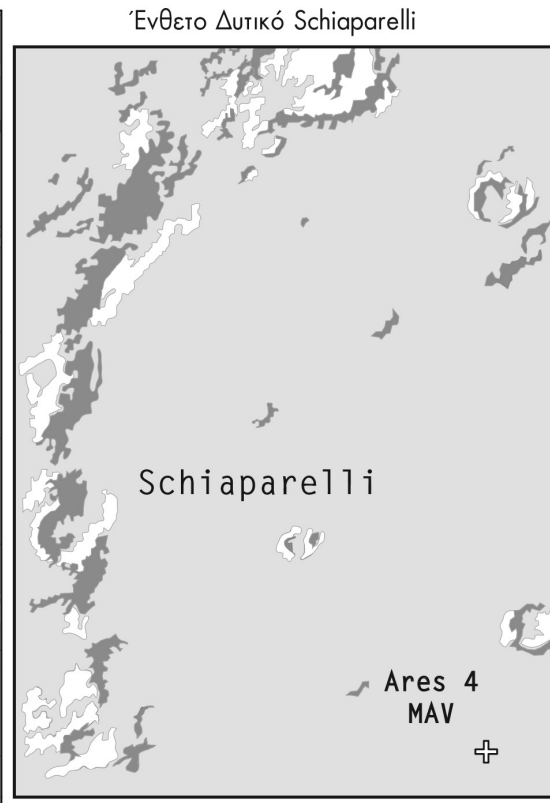
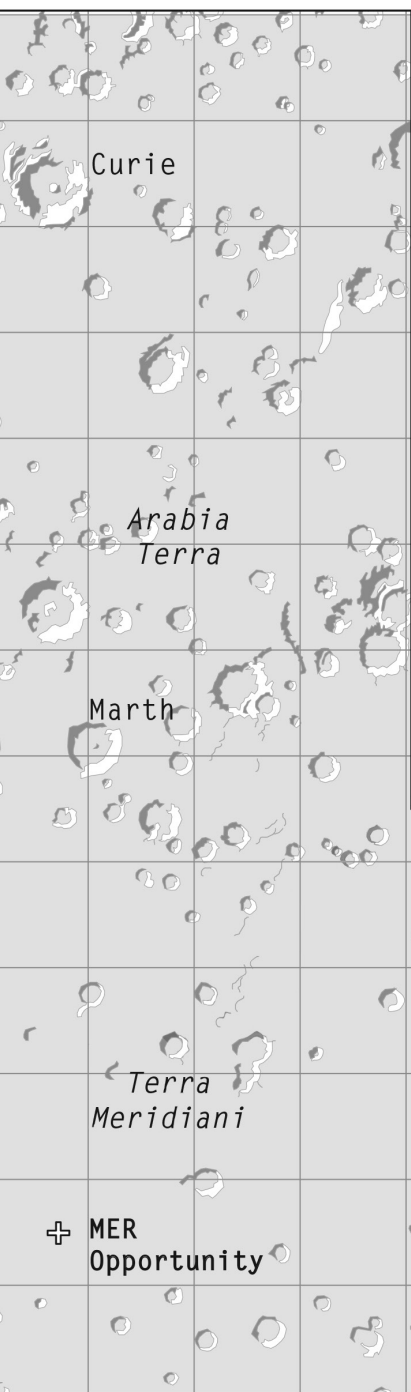
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-269-8

Στη μαμά μου που με λέει «*Pickle*»
και στον μπαμπά μου που με λέει «*Dude*»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Sol¹ 6

Την έχω πατήσει χοντρά!

Αυτή είναι η εμπεριστατωμένη άποψή μου.

Την έχω πατήσει χοντρά, λέμε!

Εκεί που πριν από έξι μέρες υποτίθεται ότι θα ξεκινούσαν οι ωραιότεροι δύο μήνες της ζωής μου, να που όλα μετατράπηκαν σε εφιάλτη.

Δεν έχω ιδέα ποιος θα διαβάσει αυτά που γράφω. Φαντάζομαι ότι κάποιος θα το βρει μια μέρα. Ίσως και σ' εκατό χρόνια από τώρα.

Να σημειωθεί, πάντως, ότι τελικά δεν σκοτώθηκα την έκτη Sol. Βέβαια, το υπόλοιπο πλήρωμα έτσι νόμιζε και δεν τους κατηγορώ για αυτό. Ίσως κάποτε θεσπιστεί ημέρα εθνικού πένθους για μένα και η σχετική σελίδα στη Wikipedia θα λέει ότι «ο Μαρκ Γουάντιν είναι ο μοναδικός άνθρωπος που πέθανε στον πλανήτη Άρη».

Και μάλλον έτσι θα γίνει. Διότι είναι βέβαιο ότι θα πεθάνω εδώ. Απλώς δεν θα έχω πεθάνει την έκτη μέρα, όπως τώρα όλοι νομίζουν.

Λοιπόν... Από πού να ξεκινήσω;

Το πρόγραμμα Ares. Η ανθρωπότητα που αναζητά νέους ορίζοντες, που στέλνει ανθρώπους για πρώτη φορά σε άλλον πλανήτη, που διευρύνει... μπλα μπλα μπλα. Η αποστολή Ares 1 στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία και τα μέλη του πληρώματος αναδείχθηκαν ήρωες με το που επέστρεψαν στη Γη. Για χάρη τους έγιναν παρελάσεις, απέκτησαν φήμη και κέρδισαν την αγάπη του κόσμου.

¹ Sol: Η ημέρα (ως πλήρης περιστροφή) του πλανήτη Άρη. Έχει διάρκεια 2,7% μεγαλύτερη από αυτήν της Γης. (Σ.τ.Μ.)

Η αποστολή Ares 2 έκανε ακριβώς το ίδιο πράγμα – απλώς σε άλλη περιοχή του Άρη. Αυτούς όταν επέστρεψαν στη Γη τους ευχαρίστησαν τυπικά, τους δώσανε ένα κατιτίς κι όξω απ’ την πόρτα.

Ares 3: Η δική μου αποστολή. Όχι δηλαδή ότι μου ανήκει, αλλά λέμε τώρα. Επικεφαλής της αποστολής ήταν η κυβερνήτρια Λιούις. Εγώ ήμουν ένα από τα μέλη του πληρώματος. Βασικά, ήμουν το πιο χαμηλόβαθμο μέλος του πληρώματος. Η μόνη περίπτωση να γινόμουν επικεφαλής της αποστολής, θα ήταν αν έμενα μόνο εγώ.

Ε, να που τώρα είμαι επικεφαλής!

Άραγε αυτό το ημερολόγιο θα βρεθεί προτού το υπόλοιπο πλήρωμα πεθάνει από γεράματα; Υποθέτω ότι οι υπόλοιποι έχουν επιστρέψει σώοι στη Γη. Λοιπόν, παιδιά, αν το διαβάσετε αυτό, δεν ήταν δικό σας λάθος. Κάνατε αυτό που έπρεπε να κάνετε. Κι εγώ το ίδιο θα είχα κάνει στη θέση σας. Δεν σας κατηγορώ. Χαίρομαι που γλιτώσατε.

Τώρα μάλλον θα πρέπει να εξηγήσω τα βασικά μιας αποστολής στον Άρη, για την περίπτωση που το ημερολόγιο πέσει στα χέρια κανενός άσχετου. Εκτοξευτήκαμε με τον συνηθισμένο τρόπο και φτάσαμε στο σκάφος Hermes, το οποίο βρισκόταν σε τροχιά γύρω από τη Γη. Όλες οι αποστολές Ares χρησιμοποιούν το σκάφος Hermes. Είναι πολύ μεγάλο και πανάκριβο, οπότε η NASA κατασκεύασε μόνο ένα.

Αφού φτάσαμε στο Hermes, ακολούθησαν ακόμα τέσσερις μη επανδρωμένες αποστολές, οι οποίες μας έφεραν καύσιμα και προμήθειες, ενώ εμείς προετοιμαζόμασταν για το ταξίδι. Μετά τις προετοιμασίες ξεκινήσαμε για τον Άρη, αλλά χωρίς βιασύνες. Πάνε οι εποχές που η πρόωση και οι ελιγμοί γίνονταν με τεράστιες καταναλώσεις χημικών καυσίμων.

Το Hermes έχει κινητήρες ιόντων. Αυτοί εκτοξεύουν αέριο αργό με πολύ μεγάλη ταχύτητα από το πίσω μέρος του σκάφους, με αποτέλεσμα αυτό ν’ αποκτά μια πολύ μικρή επιτάχυνση. Η ποσότητα αργού που χρειάζεται είναι μικρή, και με τη βοήθεια ενός πυρηνικού αντιδραστήρα ως μονάδα παραγωγής ενέργειας, μπορούμε να

επιταχύνουμε συνεχώς, καθ' όλη τη διάρκεια της πτήσης. Είναι εκπληκτικό το πόση ταχύτητα μπορείς ν' αποκτήσεις επιταχύνοντας ελάχιστα, αλλά σταθερά, για πολύ καιρό.

Μπορώ να σας πω ένα σωρό διασκεδαστικές ιστορίες για το πόσο ωραία περάσαμε σ' αυτό το ταξίδι, αλλά δεν θα το κάνω. Είχε πλάκα, δεν λέω, αλλά αυτή τη στιγμή δεν είμαι και στα καλύτερά μου. Αρκεί να σας πω ότι τελικά φτάσαμε στον Άρη μετά από εκατόν είκοσι τέσσερις ολόκληρες μέρες, χωρίς να στραγγαλίσουμε ο ένας τον άλλο.

Φτάνοντας εκεί, μπήκαμε στο όχημα καθόδου, το MDV², και φτάσαμε στην επιφάνεια. Το MDV δεν είναι παρά ένα κονσερβοκούτι, με μερικούς μικρούς κινητήρες και κάτι αλεξίπτωτα. Μοναδικός σκοπός του είναι να μεταφέρει έξι ανθρώπους από το Hermes στην επιφάνεια του Άρη, χωρίς να τους σκοτώσει.

Και τώρα πάμε στο πιο έξυπνο μέρος των ερευνητικών αποστολών στον Άρη: Οι προμήθειές μας και ο υπόλοιπος εξοπλισμός είχαν φτάσει πριν από μας!

Όλα όσα χρειαζόμαστε για την αποστολή μας έφτασαν στον πλανήτη με συνολικά δεκατέσσερις μη επανδρωμένες αποστολές. Έβαλαν τα δυνατά τους ώστε να προσεδαφίσουν τα σκάφη προμηθειών στην ίδια περιοχή και δεν τα πήγαν κι άσχημα. Βέβαια, οι προμήθειες δεν είναι τόσο ευαίσθητες όσο οι άνθρωποι, οπότε μπορούν να προσεδαφιστούν πιο άτσαλα. Και με τον τρόπο που επέλεξαν... οι προμήθειες καταλήγουν να χοροπηδάνε πολύ.

Εννοείται πως δεν θα μας έστελναν στον Άρη, αν πρώτα δεν είχαν επιβεβαιώσει ότι είχαν φτάσει όλες οι προμήθειες και ότι κανένα κιβώτιο δεν έχει διαλυθεί. Συνολικά, αν συμπεριλάβουμε και τις μη επανδρωμένες πτήσεις, μια αποστολή στον Άρη χρειάζεται τρία χρόνια. Μάλιστα, τμήματα της αποστολής Ares 3 ήταν καθοδόν προς τον πλανήτη, καθώς η αποστολή Ares 2 επέστρεφε στη Γη.

Το πιο σημαντικό κομμάτι των εφοδίων είναι φυσικά το MAV³,

2 Mars Descent Vehicle: Όχημα καθόδου στον Άρη. (Σ.τ.Μ.)

3 Mars Ascent Vehicle: Όχημα ανόδου από τον Άρη. (Σ.τ.Μ.)

το όχημα ανόδου. Το MAV είναι το σκάφος που θα μας μεταφέρει πίσω στο Hermes, όταν τελειώσει το ερευνητικό σκέλος της αποστολής. Αυτό προσεδαφίστηκε «μαλακά», σε αντίθεση με όλες τις άλλες προμήθειες, που όντας μέσα σε μεγάλα μπαλόνια χοροπηδούσαν τρελά στην επιφάνεια του πλανήτη. Το MAV ήταν σε συνεχή επαφή με το Χιούστον και αν είχε παρουσιάσει προβλήματα, θα προσπερνούσαμε τον Άρη χωρίς να προσεδαφιστούμε και θα επιστρέφαμε στη Γη.

Το MAV είναι πολύ γαμάτο, γιατί παράγει μόνο του το καύσιμό του. Με μια σειρά χημικών αντιδράσεων που γίνονται στην ατμόσφαιρα του Άρη, ένα κιλό υδρογόνου μπορεί να μετατραπεί σε δεκατρία κιλά καυσίμου. Η διαδικασία αυτή όμως είναι πάρα πολύ αργή. Χρειάζονται είκοσι τέσσερις μήνες για να γεμίσει η δεξαμενή του. Και για τον λόγο αυτό έστειλαν το MAV πολύ νωρίτερα από εμάς.

Οπότε αντιλαμβάνεστε την απογοήτευσή μου, όταν διαπίστωσα ότι το MAV είχε φύγει.

Η σειρά των γεγονότων που με οδήγησαν στα πρόθυρα του θανάτου είναι σχεδόν κωμική. Ακόμα πιο κωμική είναι η σειρά των γεγονότων που τελικά μου επέτρεψαν να επιβιώσω.

Η αποστολή είχε σχεδιαστεί για ν' αντέχει αμμοθύελλες με ταχύτητες ανέμων έως 150 χλμ/ώρα. Ήταν πολύ φυσικό λοιπόν να αγκωθούν όλοι στο κέντρο ελέγχου του Χιούστον, όταν άρχισαν να μας σφυροκοπούν άνεμοι των 175 χλμ/ώρα. Φορέσαμε όλοι τις διαστημικές μας στολές και πήγαμε στο Hab⁴, προληπτικά, για την περίπτωση απώλειας πίεσης στη βάση μας. Αλλά δεν ήταν το Hab το πρόβλημα.

Το MAV είναι διαστημόπλοιο και άρα έχει πολλά ευαίσθητα εξαρτήματα. Μπορεί ν' αντέξει κάποιες κακουχίες, αλλά δεν γίνεται να το βολοδέρνει μια αμμοθύελλα για πάντα. Μετά από ενε-

4 Habitat ή εν συντομία Hab: Το τμήμα μιας βάσης που λειτουργεί ως κατοικία, με την έννοια της ενδιαιτήσης. (Σ.τ.Μ.)

νήντα λεπτά ακατάπαυστων ανέμων, η NASA έδωσε την εντολή να τα μαζέψουμε και να φύγουμε. Φυσικά, κανένας δεν ήθελε να εγκαταλείψει την αποστολή (που ήταν προγραμματισμένο να κρατήσει έναν μήνα) μετά από έξι μόλις μέρες, αλλά το MAV κινδύνευε να διαλυθεί, αν έμενε εκτεθειμένο περισσότερη ώρα, και τότε θα ξεμείναμε αβοήθητοι στον Άρη.

Για να πάμε, όμως, από το Hab στο MAV, έπρεπε να βγούμε έξω στην αμμοθύελλα και να περπατήσουμε ως εκεί. Ήταν επικίνδυνο, αλλά δεν είχαμε άλλη επιλογή.

Τα κατάφεραν όλοι εκτός από εμένα.

Η κύρια κεραία επικοινωνιών μεταξύ Hab και Hermes, που είναι σαν δορυφορικό πιάτο, έγινε... πανί στον άνεμο, ξεριζώθηκε από τη βάση της και παρασύρθηκε από τη θύελλα. Εκεί που έκανε τούμπες, έπεσε πάνω στη συστοιχία κεραιών λήψης και τις διέλυσε. Και μετά, μια από αυτές τις μακριές, λεπτές κεραιές έπεσε –με τη μυτερή της άκρη– πάνω σ' εμένα. Διαπέρασε τη στολή μου σαν να 'μουν αφρός και καθώς τρυπούσε και το πλευρό μου, ένιωσα τον χειρότερο πόνο που έχω νιώσει σ' όλη μου τη ζωή. Οι εικόνες που θυμάμαι μετά είναι συγκεχυμένες: Να με παρασέρνει ο αέρας και να βουίζουν τ' αυτιά μου από την απώλεια πίεσης στη στολή.

Το τελευταίο που θυμάμαι είναι η Γιόχανσεν να προσπαθεί μάταια να πλησιάσει για να με μαζέψει.

Με ξύπνησε ο συναγερμός οξυγόνου της στολής μου. Ένα σταθερό και πολύ εκνευριστικό μπιπ, το οποίο μου χάλασε τη μία και μόνη επιθυμία που είχα εκείνη την ώρα: Να πεθάνω!

Η θύελλα είχε κοπάσει, ήμουν πεσμένος μπρούμυτα, σχεδόν θαμμένος ολόκληρος στην άμμο. Καθώς συνερχόμουν με φριχτή ζαλάδα, αναρωτιόμουν γιατί δεν ήμουν πεθαμένος κανονικά και με τον νόμο.

Η κεραία είχε τόση δύναμη, που τρύπησε τη στολή και το πλευρό μου, αλλά τη σταμάτησε η λεκάνη μου. Οπότε η στολή μου είχε μόνο μια τρύπα.

Κι εγώ το ίδιο.

Ο άνεμος με είχε παρασύρει αρκετά μακριά και είχα καταλήξει στη βάση ενός απότομου λόφου. Έτσι όπως είχα πέσει μπρούμυτα, η κεραία λύγισε σε μια πολύ λοξή γωνία, πιέζοντας την τρύπα της στολής και σφραγίζοντάς την υποτυπωδώς. Το αίμα που έτρεχε από την πληγή μου –που δεν ήταν και λίγο– κυλούσε προς τα κάτω μέχρι την τρύπα. Καθώς πλησίαζε το όριο της σχισμής, εξαερωνόταν λόγω της χαμηλής πίεσης, με αποτέλεσμα να μένει ένα πηχτό υπόλειμμα. Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε για ώρα, μέχρι που εκείνο το σημείο γέμιζε όλο και περισσότερο μ' αυτή την πηχτή αηδία. Τελικά, η τρύπα σφραγίστηκε σε βαθμό που επέτρεψε στη στολή ν' αντιμετωπίσει την απώλεια του αέρα.

Η στολή λειτούργησε θαυμάσια. Ώπα, εδώ χάνουμε πίεση, λέει, έτσι παροχέτευσε αέρα από τη δεξαμενή αζώτου για να την εξισώσει. Όταν η διαρροή ελαχιστοποιήθηκε, άρχισε σιγά σιγά να διοχετεύει νέο αέρα για ν' αντισταθμίσει την απώλεια. Μετά από λίγο κορέστηκε το σύστημα δέσμευσης διοξειδίου του άνθρακα. Αυτό είναι και το οριακό σημείο για να επιβιώσει κάποιος με διαστημική στολή. Δεν έχει τόση σημασία πόσο οξυγόνο έχεις στη διάθεσή σου, αλλά το πόσο διοξείδιο μπορείς να ξεφορτωθείς. Στο Hab έχουμε τον «οξυγονοποιητή», ένα μεγάλο μηχάνημα που διασπά το διοξείδιο και μας επιστρέφει το οξυγόνο. Αλλά τέτοια πράγματα δεν χωράνε σε διαστημικές στολές. Αυτές διαθέτουν μόνο το σύστημα δέσμευσης (δηλαδή φίλτρα), τα οποία δεν κρατάνε για πάντα. Κοιμόμουν τόση πολλή ώρα, που τα φίλτρα μου είχαν αχρηστευτεί.

Η στολή μου αντιλήφθηκε αυτό το πρόβλημα και πέρασε αυτόματα σε μια λειτουργία, που οι μηχανικοί ονομάζουν «αφαίμαξη». Μην έχοντας τρόπο να διαχωρίσει το διοξείδιο του άνθρακα, άρχισε να βγάζει αέρα προς την ατμόσφαιρα και μετά να τον αντικαθιστά με άζωτο. Από την ώρα που τρύπησε και με τη διαδικασία της αφαίμαξης, της τελείωσε και το άζωτο. Και τώρα το μόνο που έμενε ήταν το δοχείο με το οξυγόνο.

Τότε η στολή έκανε το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει για να με κρατήσει ζωντανό. Άρχισε να μου παρέχει καθαρό οξυγόνο. Τώρα πια κινδύνευα να πεθάνω από δηλητηρίαση οξυγόνου,

μιας και θα καιγόταν το νευρικό μου σύστημα, οι πνεύμονες και τα μάτια μου. Πιο ειρωνικός θάνατος δεν υπάρχει! Να φοράς τρύπια στολή και να πεθαίνεις από υπερβολικό οξυγόνο...

Όσο συνέβαιναν όλα αυτά, ηχούσαν συνεχώς συναγερμοί και προειδοποιήσεις, αλλά τελικά αυτό που με ξύπνησε ήταν ο συναγερμός λόγω του καθαρού οξυγόνου.

Το πρόγραμμα εκπαίδευσης για τις διαστημικές αποστολές είναι εξαντλητικό σε βαθμό παράνοιας. Μια βδομάδα με εκπαίδευαν στις διαδικασίες έκτακτης ανάγκης με στολή. Ήξερα πολύ καλά τι έπρεπε να κάνω.

Έψαξα προσεκτικά στο πλάι του κράνους μου για το κιτ επισκευής σχισμών. Μη φανταστείτε τίποτα σπουδαίο – ένα χωνί είναι, με μια βαλβίδα από τη στενή μεριά και μια αδιανόητα κολλώδη ρητίνη στην άλλη. Το σκεπτικό είναι ότι έχοντας ανοιχτή τη βαλβίδα, περνάς το χωνί με τη μεγάλη μεριά πάνω στην τρύπα. Ο αέρας μπορεί να διαφύγει μέσω της βαλβίδας χωρίς να επηρεάζει τη ρητίνη, καθώς αυτή στερεοποιείται και σφραγίζει το σκίσιμο.

Το μανίκι ήταν να ξεφορτωθώ την κεραία. Την τράβηξα μία κι έξω, όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Η απότομη πτώση της πίεσης μου 'φερε ζαλάδα και ο πόνος στο πλευρό μου μ' έκανε να ουρλιάζω.

Έφερα το κιτ στην τρύπα και τη σφράγισα. Η επισκευή έδειξε ν' αντέχει. Η στολή αναπλήρωσε τον χαμένο αέρα με οξυγόνο. Η οθόνη στο μανίκι της στολής έδειχνε ότι ανέπνεα αέρα με 85% οξυγόνο. Έτσι για να ξέρετε, το οξυγόνο της γήινης ατμόσφαιρας είναι 21%. Για την ώρα θα κατάφερνα να επιβιώσω, αρκεί να μην καθυστερούσα πολύ ακόμα.

Ανέβηκα τον λόφο που οδηγούσε πίσω στο Hab. Καθώς έφτανα στην κορυφή, είδα τα καλά νέα και τα κακά νέα. Τα καλά ήταν ότι το Hab ήταν ανέπαφο (ολέ!) αλλά το MAV έλειπε (σκατά!)

Αυτή ακριβώς ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα ότι την είχα γαμήσει. Δεν ήθελα όμως να πεθάνω έτσι χύμα στην επιφάνεια του Άρη. Σύρθηκα μέχρι το Hab και βρήκα την αεροπαγίδα. Με το που εξίσωσα την πίεση, πέταξα από πάνω μου το κράνος.

Μόλις μπήκα στο Hab, ξεφορτώθηκα τελείως τη στολή και είδα

για πρώτη φορά την πληγή μου. Χρειαζόμουν ράμματα. Ευτυχώς, όλοι μας είχαμε κάνει εκπαίδευση στις πρώτες βοήθειες, και το Hab είχε μπόλικά ιατρικά υλικά. Μια ενεσούλα για τοπική αναισθησία, ξέπλυμα του τραύματος, εννιά ράμματα και τέλος. Θα χρειαζόμουν και αντιβίωση για δυο βδομάδες και μετά περδίκι.

Ήξερα ότι ήταν μάταιο, αλλά προσπάθησα να βάλω μπρος το σύστημα τηλεπικοινωνιών. Όπως ήταν φυσικό, σήμα μηδέν. Άλλωστε η κύρια κεραία (εκείνο το πιάτο) είχε καταστραφεί. Και μαζί κατέστρεψε και τις κεραίες λήψης. Το Hab είχε τριπλό και τετραπλό σύστημα τηλεπικοινωνιών, αλλά ήταν μόνο για επικοινωνία με το MAV, το οποίο με τη σειρά του θα χρησιμοποιούσε τα πολύ ισχυρότερα συστήματά του για να μεταφέρει τα μηνύματα στο Hermes. Και φυσικά για να γίνουν αυτά, θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ το MAV.

Δεν είχα κανέναν τρόπο να επικοινωνήσω με το Hermes. Αν είχα χρόνο, θα μπορούσα να ψάξω για τη μεγάλη κεραία, αλλά θα χρειαζόμουν βδομάδες ολόκληρες για να κάνω τις σχετικές επισκευέςμπας και τα καταφέρω. Και τότε θα ήταν αργά. Σε περίπτωση εγκατάλειψης της αποστολής, το Hermes θα έβγαινε από την τροχιά του Άρη μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες. Σύμφωνα με τα δεδομένα της τροχιάς του, όσο πιο γρήγορα έφευγε, τόσο ταχύτερο και ασφαλέστερο θα ήταν το ταξίδι. Δεν είχε κανέναν λόγο να περιμένει.

Εξετάζοντας τη στολή μου, διαπίστωσα ότι η κεραία είχε διαλύσει και το σύστημα ελέγχου ζωτικών σημείων, τον βιο-υπολογιστή όπως το λένε. Στις εξωτερικές δραστηριότητες, δηλαδή αυτές που χρειάζονται διαστημική στολή, το σύστημα αυτό επιτρέπει στις στολές να επικοινωνούν μεταξύ τους, ώστε ο καθένας να μπορεί να ελέγχει την κατάσταση των άλλων. Άρα οι υπόλοιποι μάλλον είδαν την πίεση της στολής μου να φτάνει σχεδόν στο μηδέν και μετά όλα μου τα ζωτικά δεδομένα να μηδενίζονται κι αυτά. Ταυτόχρονα θα με έβλεπαν να κουτρουβαλιάζομαι από έναν λόφο, μ' ένα κομμάτι σίδερο χωμένο στο πλευρό μου κι όλα αυτά μέσα σε μια αμμοθύελλα. Ε, τι άλλο θα 'θελαν για να βεβαιωθούν ότι έχω σκοτωθεί;

Πιθανώς να έκαναν ένα σύντομο συμβούλιο για το αν θα πή-

γαιναν να μαζέψουν το πτώμα μου, αλλά οι κανονισμοί είναι σαφέστατοι: Αν κάποιο μέλος του πληρώματος σκοτωθεί στον Άρη, μένει στον Άρη. Κι αυτό για να μειωθεί το συνολικό βάρος που έχει να μεταφέρει το MAV κατά την επιστροφή, αφού αυτό σημαίνει περισσότερο καύσιμο και μεγαλύτερο περιθώριο σφάλματος κατά τους ελιγμούς. Δεν ανταλλάζεις την πρόσθετη ασφάλεια με συναισθηματισμούς.

Έτσι λοιπόν έχουν τα πράγματα. Είμαι καθηλωμένος στον Άρη. Δεν έχω τρόπο να επικοινωνήσω ούτε με το Hermes ούτε με τη Γη. Όλοι νομίζουν ότι είμαι νεκρός. Βρίσκομαι στο Hab, το οποίο έχει σχεδιαστεί για να φιλοξενήσει το πλήρωμα για τριάντα μία μέρες.

Αν χαλάσει ο οξυγονοποιητής, θα πεθάνω από ασφυξία. Αν χαλάσει ο ανακυκλωτής νερού, θα πεθάνω από δίψα. Αν το Hab παρυσιάσει ρήγμα, θα σκάσω σαν μπαλόνι. Αν δεν συμβεί τίποτα από αυτά, κάποια στιγμή θα μου τελειώσουν τα τρόφιμα και θα πεθάνω από ασιτία.

Οπότε, μάλλον ναι, την έχω γαμήσει.